

วันอาทิตย์มหาทรมาน

แห่ไบลาน

ข่าวดี มธ 21:1-11 (บทอ่านก่อนแห่ไบลาน)

¹เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จพร้อมกับบรรดาศิษย์เข้ามาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม และเสด็จมาที่หมู่บ้านเบทฟายีบนภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้ศิษย์สองคน ²ตรัสสั่งว่า “จงไปที่หมู่บ้านข้างหน้า แล้วท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่ มีลูกอยู่ด้วย จงแกะเชือกและจูงมาให้เราเถิด ³ถ้ามีใครถาม จงตอบว่า “พระอาจารย์ต้องการใช้มันและจะส่งกลับคืนให้ทันทีเมื่อใช้เสร็จ” ⁴เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อพระดำรัสที่ตรัสทางประกาศจะได้เป็นความจริงว่า

⁵จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า

ดูซิ กษัตริย์ของท่านเสด็จมาพบท่าน

มีพระทัยอ่อนโยน ประทับบนแม่ลา

บนลูกลา สัตว์ใช้งาน

⁶ศิษย์ทั้งสองคนไปทำตามที่พระเยซูเจ้าทรงสั่ง ⁷เขาจูงแม่ลาและลูกกลามาถวายพระองค์ ปู่เสื่อคลุมของตนบนหลังลา พระองค์ประทับบนหลังลา ⁸ประชาชนจำนวนมากปูเสื่อคลุมของตนบนทางเดิน บางคนตัดกิ่งไม้มาวางตามทางเดิน ⁹ประชาชนทั้งที่เดินไปข้างหน้าและที่ตามมาข้างหลัง ต่างโห่ร้องว่า

โฮซานนาแด่โอรสของกษัตริย์ดาวิด

ขอถวายพระพรแด่ผู้มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

โฮซานนา ณ สวรรค์สูงสุด

¹⁰เมื่อพระองค์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งเมืองต่างแตกตื่นถามว่า “ผู้นี้เป็นใครหนอ” ¹¹ประชาชนที่ติดตามพระเยซูเจ้าก็ตอบว่า “ผู้นี้คือพระเยซู ประกาศจากนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลี”

*****

ในยุคของพระธรรมเก่า เมื่อประชาชนไม่สนใจฟังคำเตือนของประกาศ หรือฟังแล้วแต่ไม่พยายามเข้าใจ สิ่งที่บรรดาประกาศนิยมปฏิบัติกันคือ เปลี่ยนจาก “พูด” มาเป็น “ทำ” ในสิ่งที่ทุกคนสามารถแลเห็นและเข้าใจได้แทน

อย่างเช่น เมื่อกษัตริย์ซาโลมอนไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ประกาศอหิยาห์ชาวซีโลห์ได้สวมเสื้อคลุมตัวใหม่ไปพบเยโรโบอัมในทุ่งนาตามลำพัง เขาถอดเสื้อคลุมตัวนั้นออกมา ฉีกเป็นสิบสองชิ้น แล้วพูดกับเยโรโบอัมว่า “ท่านจงเอาไปสิบชิ้นเถิด เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า ‘เราจะฉีกอาณาจักรไปจากมือของซาโลมอนแล้วมอบให้ท่านสิบเผ่า เขาจะมี

เหลือเพียงเผ่าเดียว เพราะเห็นแก่ดาวিদผู้รับใช้ของเรา และเพราะเห็นแก่กรุงเยรูซาเล็มเมืองที่เราเลือกไว้เป็นของเราจากทุกเผ่าของอิสราเอล” (1 พกษ 11:29-32)

อีกครั้งหนึ่ง เมื่อประกาศกเยเรมีย์เห็นว่าปาเลสไตน์ต้องตกอยู่ภายใต้เงื้อมมือของบาบิโลนอย่างแน่นอน แต่บรรดาประกาศกเทียมกลับยกว่า “ท่านจะไม่ต้องรับใช้กษัตริย์แห่งกรุงบาบิโลน” เยเรมีย์จึงทำแอกจากไม้พร้อมสายรัดคคล้องคอของท่านเอง อีกทั้งส่งแอกพร้อมสายรัดไปให้กษัตริย์แห่งเอโดม โมอับ อัมโมน ไทระ และไซดอน เพื่อเตือนให้ยอมสยบต่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน จะได้ไม่เกิดสงคราม การกันดารอาหาร โรคระบาด หรือถึงขั้นสิ้นชาติ (ยรม 27:1-11)

เช่นเดียวกัน เมื่อตระหนักว่ามีน้อยคนที่เชื่อและยอมรับพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ พระเยซูเจ้าจึงตัดสินใจตัดสินพระทัยกระทำดูเจียวกับบรรดาประกาศกในอดีต

นั่นคือ ทรงเปลี่ยนจาก “พูด” มาเป็น “ทำ”

พระองค์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างสง่าและเปิดเผยในช่วงเฉลิมฉลองเทศกาลปัสกา ซึ่งสำคัญที่สุด ยิ่งใหญ่ที่สุด และมีประชาชนมาร่วมงานมากที่สุด !!

หากคำนวณจากจำนวนลูกแกะที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชาโอกาสปัสกาปีละสองแสนห้าหมื่นตัว แต่ละตัวต้องมีคนรวมกลุ่มกันกินเนื้อแกะที่ถวายเป็นอย่างน้อยสิบคนตามบทบัญญัติ ก็จะได้จำนวนประชาชนที่มาร่วมฉลองปัสกาอย่างน้อยปีละสองล้านห้าแสนคน

แสดงว่าพระองค์ทรงเลือก “กระทำ” ในโอกาสที่ประชาชนผู้มีศานาอยู่ในหัวใจจำนวนมากที่สุดมารวมตัวกันที่กรุงเยรูซาเล็ม

นอกจากทรงเลือกโอกาสอย่างพิถีพิถันแล้ว พระองค์ยังทรงเตรียมการอย่างรอบคอบที่สุดอีกด้วย

พระองค์ทรงส่งศิษย์สองคนไปที่หมู่บ้านซึ่งมาระโกระบุว่าคือเบธานี (มก 11:1) เพื่อพบเพื่อนของพระองค์ซึ่งได้ตกลงกันล่วงหน้าไว้แล้ว ให้เตรียมลาพร้อมกับลูกที่ยังไม่เคยมีผู้ได้ขี่มาก่อน โดยใช้รหัสลับว่า “พระอาจารย์ต้องการใช้มัน” (มธ 21:3)

ในเมื่อทรงเตรียมการล่วงหน้าอย่างพิถีพิถันเช่นนี้ พระองค์ทรงมีพระประสงค์จะสื่อสารสิ่งใดให้พวกเราได้รับรู้หรือ ?

1. พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์

ประกาศกเศคาริยาห์กล่าวทำนายถึงการเสด็จมาของกษัตริย์แห่งศิโยนไว้ว่า “ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงรำเริงอย่างยิ่ง ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้องด้วยความยินดีเถิด ดุชีกษัตริย์ของท่านกำลังเสด็จมาหาท่าน พระองค์ทรงเที่ยงธรรมและทรงชัยชนะ ทรงถ่อมพระองค์และประทับบนหลังลา บนหลังลาตัวน้อย ลูกแม่ลา” (ศคย 9:9)

การประทับบนหลังลูกลาเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มจึงสื่อความหมายชัดเจนว่า พระองค์ทรงเป็น “กษัตริย์” และ “พระเมสสิยาห์” ซึ่งประกาศกเศคาริยาห์ได้ทำนายไว้

นับว่าไม่เสียแรงเปล่าเพราะมีประชาชนจำนวนมากเข้าใจความหมายที่พระองค์ต้องการสื่อและ “ปู่เสื้อคลุมของตนบนทางเดิน” (มธ 21:8) อันเป็นสิ่งซึ่งบรรดาแม่ทัพผู้เป็น

เพื่อนของเยชูกระทำหลังจากรู้ว่าพระเจ้าทรงส่งประกาศกเอลีชามาเจิมตั้งเยชูให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล (2 พกษ 9:13)

ยิ่งไปกว่านั้น “บางคนตัดกิ่งไม้มาวางตามทางเดิน” (มธ 21:8) เช่นเดียวกับชาวยิวที่ “ขับร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า โบกกิ่งปาล์ม ตีพิณเล็กพิณใหญ่ ตีฉิ่งฉาบ” (1 มคบ 13:51) โอกาสฉลอง “ชัยชนะอันยิ่งใหญ่” ที่ซีโมน มัคคาบีสามารถยึดกรุงเยรูซาเล็มและขับไล่ข้าศึกออกไปจากอิสราเอลได้

บางคนอาจแปลกใจว่าในเมื่อพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ แต่ไฉนจึงประทับบนหลังลาเล่า ?

ความแปลกใจนี้เกิดจากภาพพจน์ของ “ลา” ซึ่งไม่สู้ดีนักในสายตาของเรา แต่ในปาเลสไตน์กษัตริย์ประทับบนหลังม้ายามออกศึกสงครามเท่านั้น เมื่อบ้านเมืองสงบสุขและมีสันติพระองค์จะประทับบนหลังลา

เพราะฉะนั้น พระเยชูเจ้าจึงไม่เพียงสื่อสารว่าทรงเป็นกษัตริย์เท่านั้น แต่ยังสื่อด้วยว่าทรงเป็นกษัตริย์แห่ง “ความรักและสันติ” ไม่ใช่กษัตริย์ซึ่งจะพิชิตโลกด้วยกองทัพและความรุนแรงตามที่ชาวยิวจำนวนมากคาดหวัง

2. ทรงเชื่อเชิญแม้กระทั่งศัตรู

ก่อนจะเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม “บรรดาหัวหน้าสมณะและชาวฟาริสีได้ออกคำสั่งว่า ถ้าใครรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มารายงาน เพื่อจะได้จับกุมพระองค์” (ยน 11:57)

เรียกว่าพระองค์ถูกออกหมายจับล่วงหน้าแล้ว !

แต่แทนที่จะหลบ ๆ ซ่อน ๆ เข้าเมือง พระองค์กลับเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างสง่าผ่าเผย ชนิดสายตาทุกคู่พากันจับจ้องมาที่พระองค์

ทำไมพระองค์จึงกล้าเสี่ยงตายปานนี้ ?

คำตอบก็คือ พระองค์ทรงกล้าเสี่ยงเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ก็ด้วยหวังว่าจะเชื่อเชิญบรรดาศัตรูที่จ้องกำจัดพระองค์ให้หันมายอมรับและ “เชื่อ” พระองค์

เพราะพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แห่งความรักและสันติ

เพราะพระองค์คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ดังที่ประชาชนจำนวนมากได้ “เชื่อ” และโห่ร้องต้อนรับพระองค์ว่า “โฮซานนาแดโอรัสของกษัตริย์ดาวิด ขอถวายพระพรแด่ผู้มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โฮซานนา ณ สวรรค์สูงสุด” (มธ 21:9)

“โฮซานนา” แปลว่า “โปรดช่วยให้รอดเทอญ” (สดด 118:25)

ดังนั้น “โฮซานนา ณ สวรรค์สูงสุด” จึงหมายถึง ขอให้บรรดาทูตสวรรค์ชั้นสูงสุดร้องทูลพระเจ้าว่า “โปรดช่วยให้รอดด้วยเทอญ”

ในเมื่อบรรดาทูตสวรรค์ ณ ชั้นสูงสุด ยังทูลขอพระองค์ผู้ทรงเป็นโอรสของ
กษัตริย์ดาวิดและเสด็จมาในพระนามของพระเจ้าว่า “โปรดช่วยให้รอดด้วยเทอญ” แล้วเราซึ่ง
โบกโบลานต้อนรับพระองค์ในฐานะกษัตริย์ ไม่คิดจะร้อง “โฮซานนา” บ้างดอกหรือ ?

อย่าให้วันนี้ผ่านไปโดยที่เรายังไม่ได้กราบทูลพระองค์จากห้วงลึกแห่งหัวใจว่า
“โปรดช่วยลูกให้รอดด้วยเทอญ !”